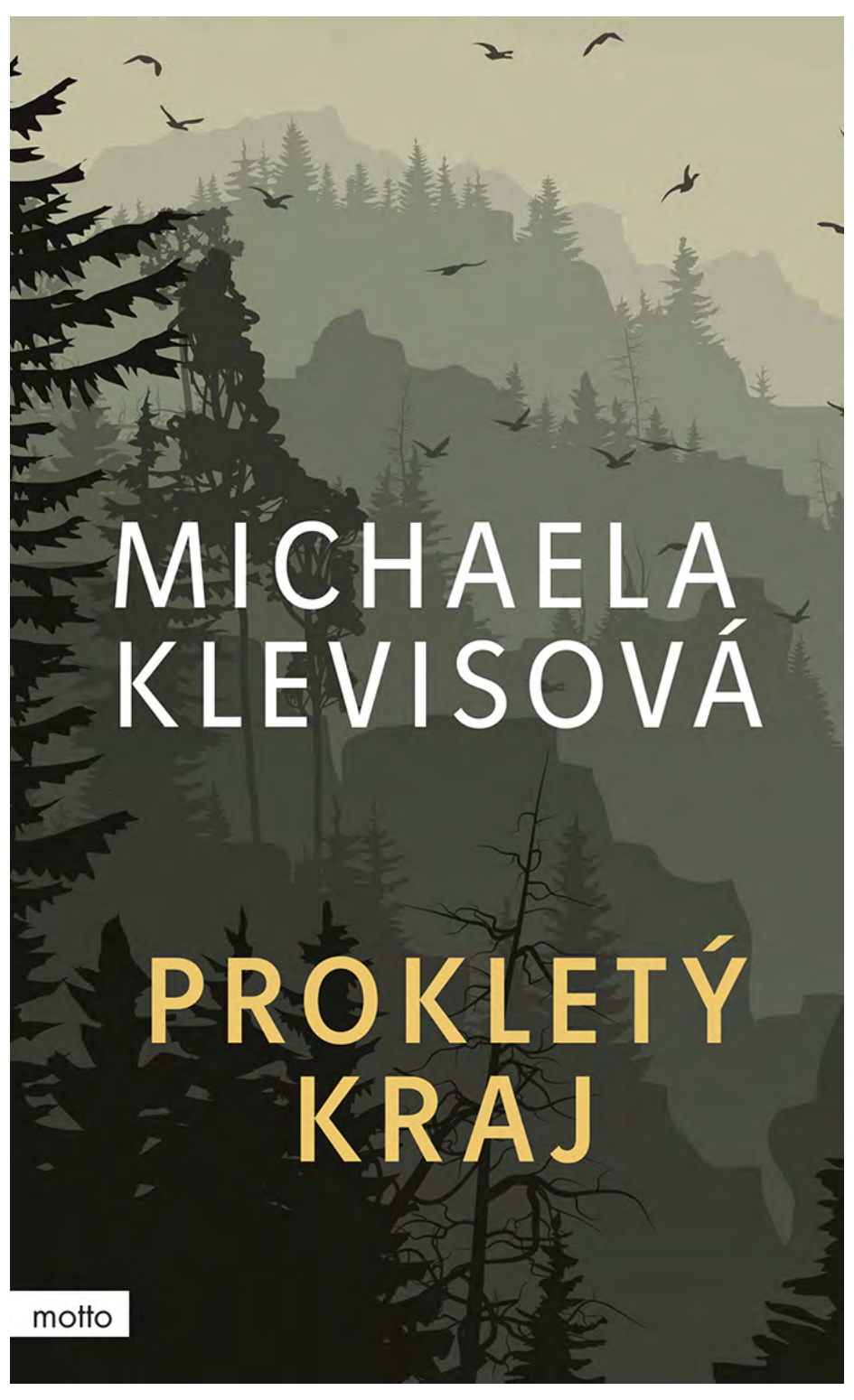

MICHAELA
KLEVISOVÁ

PROKLETÝ
KRAJ

motto

PROKLETÝ KRAJ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Michaela Klevisová
PROKLETÝ KRAJ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAELA
KLEVISOVÁ

PROKLETÝ
KRAJ

PRAHA 2021

© Michaela Klevisová, 2021

Cover illustration © vertyr / Adobe Stock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2071-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2077-5 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-267-2078-2 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-267-2079-9 (1. zveřejnění, 2021)

*Za cennou pomoc děkuji své kamarádce, básnířce
a editorce Simoně Martínkové-Rackové*

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené a jejich podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

KAPITOLA 1

Cizí žena seděla u Lindina jídelního stolu a dívala se přímo na ni. Mlčela. Mohlo jí být tak pětasedesát a měla na sobě propínací zástěru, jakou nosívala Lindina babička v osmdesátých letech. Přes rameno jí visel cop barvy myšího kožíšku. Byla noc, ale pouliční lampa zářila skrz tenké závěsy dost na to, aby Linda ženě viděla do tváře. Její vysedlé lícní kosti, špičatý nos a tmavé oči jí nic neříkaly.

Kdo to je? Jak se dostala do bytu? Co chce? Linda na ni rozespale zírala a mozek jí nenabízel žádné vysvětlení. Před několika vteřinami ji něco probudilo, nejspíš zvuk otevírajících se dveří nebo ženiných kroků. Z ložnice vedly dveře rovnou do obytné kuchyně; otevřela je a uviděla ji. Leknutím oněměla a znehybněla.

„Co tady děláte?“ vypravila ze sebe konečně. Její hlas zněl udýchaně.

Žena mlčky vstala a zamířila k ní. Linda si všimla, že má pod zástěrou modré tepláky. Jako by jen na chvíli vyběhla z vedlejšího bytu... až na to, že v jejich domě nikdo takový nebydlí. Linda chtěla ucouvnout, ale neovládala své tělo, nechápala proč. Chtěla ještě něco říct, jenže jazyk jako by jí ochrnl.

Děsil ji ženin výraz. Ty pichlavé oči.

Má na mě vztek, uvědomila si Linda, kvůli něčemu mě nenávidí. A něco na ní nehraje.

„Vypadněte!“ zasípala Linda, zacouvala zpátky do pokoje, zabouchla ženě dveře před nosem a chtěla zamknout. Jenže v zámku chyběl klíč.

„Vstávej!“ zavolala na Davida, který tvrdě spal. Jak to, že se ještě nevzbudil?

Vzápětí žena otevřela dveře a vešla. Linda couvala k posteli, a když na ni lýtky narazila, sedla si.

Chtěla křičet, aby probudila Davida, ale místo toho jen lapala po dechu. Nedostával se jí kyslík.

Vzápětí k ní žena natáhla ruce, jako by ji chtěla popadnout za krk –

Linda zaječela. Připadalo jí, že ještě nikdy takhle hlasitě neřvala. Jako by jí výkřik vycházel až ze žaludku.

Otevřela oči. Seděla na posteli v ložnici zalité zlatým světlem pouliční lampy. Na hranici probuzení se sen prolnul s realitou a ona viděla Davida na vedlejší matraci i ženskou siluetu vzdalující se ke dveřím. Linda na ně zaostřila: byly zavřené. Všechno se jí jen zdálo. Uf! Taková hnusná noční můra.

„Proč řveš?“ David rozsvítil lampičku na nočním stolku a mžoural na ni. „Co se děje?“

Padla zpátky na polštář. Pořád v ní dozníval děs. Ještě nikdy se nebála tak strašně jako v okamžiku, kdy ji napadlo, že ji ta žena chce rdousit. Linda nemívala zlé sny. Odkud se tenhle vzal?

„Něco se mi zdálo.“ Otočila se k Davidovi. „Ležela jsem tady tak jako teď a uslyšela šramot. Šla jsem se podívat do

kuchyně a tam seděla u stolu nějaká bába. Zdrhla jsem před ní do ložnice a ona za mnou a začala se mi sápat po krku.“

„Ale fuj!“ Znovu se natáhl, ale nechal rozsvíceno. „Vyděsilas mě. Zařvala jsi, jako kdyby tě někdo chtěl zabít.“

„Mě ale někdo *chtěl* zabít,“ bránila se. „Ten sen byl úplně živý. A v jednu chvíli jsem zároveň viděla tebe, jak se zvedáš a díváš se na mě i ji, jak odchází ke dveřím.“

Otočil tím směrem hlavu. „Taky mám občas noční můry,“ přiznal zamyšleně. „Ale nic to neznamená. Nedívala ses na nějaký horor? Hele, vstávám v půl sedmý, ještě bych rád zabral. Zkus spát.“

Převalil se na bok a přetáhl si peřinu přes hlavu, jako by chtěl dát najevo, že si nepřeje, aby ho rušila.

Ležela vedle něj a zírala do stropu. Spánek byl to poslední, na co teď měla náladu. Počkala, až David začne pravidelně oddechovat, a pak opatrně vstala.

O chvíli později u okna v kuchyni usrkávala teplé mléko s medem. Bylo čtvrt na čtyři a po ulici v centru města, obvykle rušné, jen tu a tam projel taxík nebo noční tramvaj. V protějším činžáku se svítilo v jediném okně. Linda vdechla vůni mléka. Dnes ji neuklidňovalo. Potřebovala by, aby se venku něco dělo, aby už lidé chodili do práce a děti do školy, před semaforey stála kolona aut a tramvaje narvané k prasknutí se hnaly jedna za druhou. Takhle si připadala strašně sama.

Co to, do háje, bylo za sen? Včera si šla lehnout šťastná a uvolněná po prodlouženém víkendu se dvěma kamarádkami z dětství. Na třídním srazu se dohodly, že společně

někam vyrazí. Na tři noci si pronajaly starou chalupu na Prachaticku. Ani jedna z nich tam nikdy předtím nebyla, ale Linda měla dobrý důvod, proč ubytování vybrala. V Jelení Hoře, zapadlé vesnici v Pošumaví, se narodila její máma a žila tam až do svých čtrnácti, kdy se rodina odstěhovala do Prahy.

Linda s Petrou a Anetou v noci na včerejšek moc nespaly. Zatopily si v kamnech, vypily dvě lahve vína, vyprávěly si historky ze školy a po půlnoci si pustily rádio hlasitěji a tancovaly na malém prostoru mezi jídelním stolem a prastarou kuchyňskou linkou. Linda pořád ještě cítila ozvěnu euforie, která ji zaplavila, když vlály místností a výskaly smíchy; odnesl to džbánec, který jedna z nich ramenem srazila z poličky, a stará černobílá fotka na stěně, kterou pak pověsily zpátky s rozklíženým rámečkem. V tu chvíli na takových prkotinách nezáleželo, důležité byly jen ony tři a všechno, co je kdysi dávno spojovalo a teď se to jako zázrakem vrátilo. Kolikrát ještě? Tahle otázka jí nešla z hlavy. Je jim dvaatřicet, brzy budou mít rodiny, jejich život se změní. Zažijí ještě někdy tuhle volnost, tohle opojení přítomným okamžikem? Linda si pořád nějak neuměla představit, že si pořídí děti. Ta představa jí připadala cizí, jako by se nikdy neměla proměnit v realitu.

Když ji včera David přijel vyzvednout na nádraží v Praze, měla podobný pocit, jako když po příjezdu ze školy v přírodě uviděla z okna autobusu rodiče. Vracela se do reality, na které nebylo vůbec nic špatného, jen... to prostě byla realita.

A po tak nádherném víkendu se jí zdá taková hrůza. Proč? Linda nikdy nepřikládala svým snům význam. Obvykle v nich dělala naprosto fádňí věci: obědvala u matky, potkávala na ulici přátele, v práci vykupovala nebo prodávala knihy. Nezdávalo se jí nic fantaskního, romantického ani děsivého.

A pak najednou tohle.

Žena ze sna se nepodobala nikomu, koho Linda znala, přesto si dokázala do detailů vybavit její tvář. Pichlavé oči. Úzké rty zkřivené záští. Odkud se v Lindině představivosti vzal tak výrazný obličej? Vynořil se z minulosti? Viděla ho ve filmu?

Od stěn protějších domů se začalo odrážet blikání oranžových majáček a vzápětí se objevil čistící vůz. Rozvážně kartáčoval vozovku a Linda se na něj usmála; odehnal úzkost. Byla ráda, že se chvíli má na co dívat.

Jenže jakmile jí oranžové auto zmizelo z dohledu, hlavou jí probleskla naprosto absurdní, bláznivá myšlenka. Připadala Lindě naprosto ulítlá, ale přesto se chytila drápkem a odmítala se pustit.

V Jelení Hoře si přes plot několikrát povídaly s majitelkou vedlejší chalupy.

„Nevíte, ve kterém domě kdysi bydlívali Ferbasovi?“ zeptala se jí jednou Linda. Ve vsi zatím narazila jen na chalupáře, kteří o minulosti nic nevěděli. Majitele pronajaté chalupy vůbec neviděla – klíče si vyzvedly u sousedů a při odjezdu jim je měly hodit do schránky. „Žili někde na návsi,“ dodala. „Ve třiadvacítce, jenže žádný z domů tohle číslo nemá,“ mávla rukou tím směrem.

„Posouvaly se tady hranice katastru, takže se popisný čísla změnily,“ vysvětlila jí žena. „Ale to příjmení mi nic neříká.“

„Na předzahrádce jim rostly dvě břízy, ale ty už u žádnýho domu nejsou.“ Lindu zklamalo, že si dům svých předků nemůže prohlédnout. Těšila se na něj. „Ale už je to přes čtyřicet let, co se naši odstěhovali. Myslím, že čtyřicet šest.“

Žena ztuhla. „To jsem ještě ani nebyla na světě.“ Zjevně se jí dotklo, že ji Linda považuje za tak starou, aby si to pamatovala. „A nejsem zdejší. Přivdala jsem se ze Zbytin.“

Mluvila o vesnici za několika kopci, jako by šlo o druhý konec světa.

„Nezlobte se.“ Lindě mělo dojít, že ta žena je příliš mladá na to, aby její prarodiče a mámu znala. Než ji oslovila, pořádně se nezamyslela.

„Tchánovci už nežijou, tak se nemám koho zeptat,“ pokračovala žena. Pořád se tvářila trochu popuzeně, ale teď už měla v očích i zvědavost. „Ferbasovi, říkáte? Manžel by si je mohl pamatovat, ten je o dvanáct let starší než já, ale taky byl tehdy ještě klučina. Zeptám se ho.“

„Nechte to být. Zavolám mámě, ať ten dům najde na letecký mapě a navede mě k němu.“

Linda už chtěla odejít, ale žena spustila o tom, jak těžce s manželem nesou, že se sousední chalupa začala pronajímat.

„Lidí tam bývá namačkaných jak psů, to snad musej spát v postelích po dvou, aby ušetřili! Celá vesnice smrdí tím jejich grilem, nám to čudí přímo do zahrady, ale ze všeho nejhorší je, když si z auta pustěj muziku a udělaj nám tady

diskotéku do půlnoci, to pak ani špunty do uší nepomůžou. V tý Praze to teda musí vypadat, jestli tam všichni pořád ponocujete.“ Střelila pohledem po autě s pražskou poznávací značkou, kterým Linda s kamarádkami přijely. „Jo, dokud vedle bydlela stará paní Rochová, byl tu božský klid. Jako souhlas s pronájmem jsem jejímu synovi podepsala, co mi taky zbývalo, že jo, člověk přece sousedovi nebude dělat zle. A chodím po hostech uklízet, aspoň si přivydělám. Kdyby ale Maruška Rochová viděla, co se v jejím domě děje, v hrobě by se obracela.“

„My se budeme snažit být potichu,“ řekla smířlivě Linda. Ale večer si na ten slib ani nevzpomněla.

Sousedí byli svérázní. Jmenovali se Liškovi, jak hlásala keramická cedule ve tvaru směřícího se lišáka na jejich vratech. Skalku i záhony jim zdobil nejméně tucet sádrových, slaměných a dřevěných lišáků. Liškovi byli kýčari, ale Lindu na nich zaujalo ještě něco jiného: spořádanost hraničící s neurózou. Obědvali přesně ve dvanáct, večereli přesně v šest, děti se přesně v půl osmé večer musely jít koupat. Neexistovalo minutové zpoždění. Z vedlejší zahrady se celý víkend ozývalo volání typu: „Holky! Za deset minut je večere na stole! Můžete si hrát ještě sedm minut! Ještě dvě minuty! Minutu!“ Anebo: „Holky, koupat! Je za tři minuty půl osmé!“ Večer okna Liškových modře blikala, ale televizi vypínali brzy a s úderem desáté všechna okna ztmavla. V rodině evidentně nebyl prostor pro improvizaci nebo bohémství, ale dodržování pevného jízdního řádu jim zjevně svědčilo: všichni vypadali vyrovnaně.

Nad tímhle vším se teď ale Linda zamyslela jen krátce. Mnohem víc ji ve vzpomínce upoutalo něco jiného.

Sousedka mluvila o paní Rochové, které dřív patřila chalupa k pronájmu. Po ní tu nejspíš zůstala zarámovaná černobílá fotka holčičky a malovaný džbánek.

Jak ta žena asi vypadala?

KAPITOLA 2

Vždycky když Gerda Kotlářová začala hodně nakupovat, znamenalo to, že není šťastná. Brala to jako signál, že se má nad sebou zamyslet. Co ji šťve? Co jí schází? Obvykle za tím vězel problém, který si třeba ani nepojmenovala, ale užíral ji. Na věci si totiž zase tak moc nepotrpěla, o ně nešlo. Spíš potřebovala aspoň chvíli vědět, že má svůj život pod kontrolou.

Bavilo ji dlouze si vybírat, pak se pro něco rozhodnout a pořídit si to. Pomyslela si *tohle chci*, a za pár dní jí věc přivezli až ke dveřím. Nikdo jí do ničeho nemluvil a nevnucoval jí své názory, při nakupování byla sama sebou. Jak osvobozující!

Dnes si objednala zlato-bíle pruhovaný svetřík s lodičkovým výstřihem, růžovou čepici s bambulí z umělé kožešiny a koženkový batůžek. Než zaplatila, dala si půl hodiny na rozmyšlenou, ale chtěla ty věci pořád stejně. Nebyly drahé, Gerda se cíleně pídila po slevách. Jenže problém byl v tom, že by si teď neměla pořizovat vůbec nic.

Když jí přišel potvrzovací e-mail, ještě jednou si koupené věci prohlédla. Vypadaly fakt pěkně. Těšila se na ně. Vzápětí si ale přiznala, že je nepotřebuje.

„Jsi zase v prdeli, co?“ zeptala se sama sebe.

Protože přesně tak to bylo.

Byla v totálním hajzlu. Už déle než rok žila zahrabaná v rodném domečku ve vesnici, ze které chtěla už od základky vypadnout. Vždycky snila o tom, jak svým dětem zařídí mnohem lepší podmínky, než v jakých sama vyrůstala. Místo toho dvanáctiletou Amálku přitáhla z krásně zařízeného moderního bytu v Písku do sto dvacet let staré chalupy s jediným kohoutkem se studenou vodou v před-síni, suchým záchodem na zadní verandě a kuchyňským dřezem, do kterého ani neteče voda. Vařila v máminých hrncích, štípala třísky tátovou sekerou a pro dřevo chodila ve vestičce z králíčí kožešiny po babičce. Zatímco v bytě v Písku měla dlouhou moderní kuchyňskou linku se žulovým pultem, tady jí musel stačit starý příborník s výsuvnými dřezy, sporák napojený na plynovou bombu a hlučná lednice s odchlípnutým těsněním. Nebyla tu dokonce ani koupelna – jejímu účelu sloužil výklenek kousek od kamen, který se dal zatáhnout plentou a stála v něm mrňavá plechová vana. Voda se do ní musela nosit v těžkém prádelním hrnci, ve kterém se předtím ohřála na kamnech.

Gerda brala dům po rodičích jenom jako přestupní stanicí; však něco brzy vymyslí, dostane se odsud. Jenže po patnácti měsících tu pořád trčela. Dala se dohromady se spolužákem ze základky, a když Vladan mluvil o svatbě, už ani tolik neprotestovala. Každý večer několik hodin topila v kamnech a ráno stejně vstávala do studeného baráku. Už se nad tím ani nepozastavovala, vždyť takhle vyrůstala.

Měla by se asi pustit do rekonstrukce, jenže splátky dluhů, do kterých ji navezl Richard, jí polykaly obrovský kus příjmů. A jediný plán, který ji z toho srabu mohl dostat, zkrachoval ještě dřív, než ho stačila pořádně rozjet.

Možná tady uvízne po zbytek života. A jako by to samo o sobě nebyl dost velký průšvih, Richard se jí chce mstít za to, že se od něj rozhodla odejít. Ale jak se jí může divit? Vždyť jeho vinou o všechno přišla! Znovu rozklikla e-mail, který od něj včera dostala, pohledem přešla po textu a zastavila se na těch nejpodlejších slovech.

...že žiješ s naší dcerou v nevyhovujících podmínkách v domě nejen bez teplé vody, ale i bez koupelny a zjevně s tím nehodláš nic udělat. Začínám si myslet, že by Amálce bylo líp u mě. Naše dcera nemůže za to, že ses neuváženě zadlužila...

Zavřela okno. Ona se zadlužila? Vždyť to byl Richard, kdo pořád přicházel s dalšími a dalšími plány, které se nedaly realizovat jinak než na dluh.

„No comment,“ procedila Gerda mezi zuby, ale nejistota už se jí usadila pod žebry, rozpínala se tam a utiskovala plíce a srdce.

Automaticky otevřela stránku internetového knihkupectví a začala si vybírat knížky. Tohle ji vždycky přivedlo na jiné myšlenky.

O dvacet minut později měla objednané dva thrillery a vegetariánskou kuchařku (ne že by nejedla maso, ale pro zpestření). Tak a teď už se vážně musí krotit. V nějakém

časopise četla o ženě, která za žádnou cenu nemohla odolat impulzivnímu nakupování na internetu, a tak hodila platební karty do sáčku s vodou a strčila ho do mrazáku. Jednou za měsíc je rozmrazila, vybrala si hotovost a pak je sama před sebou zase rychle schovala. Zajímavý nápad... Jenže vtom Gerdě došlo, že číslo své karty, její platnost i kontrolní kód dokáže odříkat z paměti. Takže by si nepomohla.

Zvedla oči od obrazovky a zaletěla pohledem k horám. Jestli ji s bydlením v rodném domě něco smiřovalo, tak to byl výhled z obytné kuchyně. Ladně zvlněné šedomodré linie kopců jí připomínaly mořskou hladinu. Ty nejvzdálenější, zamlžené a světle šedé, se vypínaly k nebi desítky kilometrů odsud. Když byla Gerda malá, fascinovalo ji, že může sedět doma u jídelního stolu a dívat se na něco tak vzdáleného.

Tenkrát si představovala, že jednou bude žít až za těmi kopci; někde, kam z domova vidět není.

Ta myšlenka ji teď přiměla vstát od stolu tak rázně, až židle zaskřípala o staré fošny. Zvedla hrnek, hodila do sebe zbytek studeného kafe, z věšáčku u dveří sundala klíče od stodoly a vyšla ven.

Vzduch hořce voněl spadaným listím a usychající trávou. Těžká mračna nasáklá deštěm visela nízko nad kopci a otevřenými vraty dopadalo do stodoly mdlé podzimní světlo. Gerda rozsvítila a zamířila k jedné z kovových polic plných kartonových krabic a plastových přepravek s poklady po tátovi. Šla najisto. Sáhla po krabici, sundala ji na zem, vytáhla z ní sešit v tmavě hnědých kožených

deskách, sedla si s ním na lavici u stěny a otevřela ho. Na první stránce, zažloutlé časem, stálo zdobným písmem:

A. Ž.
Můj život
Kniha 1.

Tyhle zápisky měly Gerdě pomoci. Deník nějaké cizí ženy, psaný archaickým slovenským nářečím, jaké Gerda znala od dědečka, našla krátce po návratu do Jelení Hory. Propadala tenkrát beznaději. A najednou držela v ruce něco mnohem lepšího než výherní tiket do loterie. Pravdivý příběh ženy, která se krátce po druhé světové válce přistěhovala do českého pohraničí až z Rumunska. Komunita rumunských Slováků tehdy přijela osídlovat prázdné domy po odsunutých Němcích – Gerdin dědeček z máminy strany byl jedním z nich a táta z takové rodiny taky pocházel. Z Rumunska se tehdy do Jelení Hory a okolí přistěhovali hlavně nigramotní pastevci a dřevorubci, málokdo z nich měl aspoň základní vzdělání. Autorka deníku byla výjimka. Vedla si zápisky o svém životě.

Gerda si byla jistá, že našla skutečný poklad.

Jenže pak se všechno podělalo.

Zavřela sešit a přejela dlaní po jeho deskách. Odkud ses vzal? Kdo tě psal?

Třeba ještě není všechno ztraceno. Kdyby se jí podařilo najít *Knihu 2.*, možná by z ní něco vykřesala.

★

Co si to na sebe vymyslela?

Osamělá večerní cesta do Jelení Hory připadala Lindě dobrodružná jen do chvíle, kdy za Pískem sjela z hlavního tahu na úzkou asfaltku klikatící se mezi poli. Ostatní auta pokračovala dál a ona se ocitla sama v neznámé krajině. Před chvílí začalo poprchávat, vítr strhával ze stromů žluté a hnědé listy a házel je pod kola auta. V čím dál temnějším soumraku za oknem ubíhala zoraná pole, vrbové houští podél potoka a nízké domky se zaprášenými okny a oprýskanou omítkou příkrčené u silnice.

Linda se najednou necítila dobře, aniž by věděla proč. Pustila rádio, prošla několik stanic, ale nemohla si vybrat – pomalá hudba jen prohlubovala úzkost, zatímco rychlá ji znervózňovala a rušila při řízení.

Když tudy minulý týden jely s Petrou a Anetou, cpaly se povidlovými šátečky od Petřiny maminky a pochechtávaly se názvům vesniček. Co ji to napadlo vyrazit do té zapadlé díry sama? David se nechal slyšet, že s ní rozhodně nikam nepojede. Měla to brát jako znamení – nemá se vracet. Ale Linda na znamení nevěřila, a tak vyrazila bez něj. Jako by ji zpátky do Jelení Hory táhla nějaká neviditelná síla. Mají lidé kořeny? Polechtaly ty její svými konečky půdu, do které patří, a teď by se do ní chtěly zavrtat?

Rozhodla se hned v pondělí ráno. Po té noční mŕě už neusnula a cítila se jako po flámu. V kavárně na rohu ulice si koupila kafe do kelímku, minula stanici metra a vydala se do obchodu pěšky. Uvědomila si, že se jí do práce vůbec nechce. Je jí úplně jedno, jaká bude tržba a jestli někdo do antikvariátu přinese nějakou raritu.

Přitom by měla být šťastná – vždyť žije svůj sen! Po mediálních studiích pracovala jako PR manažerka v knižním řetězci, slušně vydělávala, ale vadilo jí, že není svou paní. Snila o vlastním obchůdku. Zaplatila si kurz pro začínající podnikatelky, ale vlastně nikdy doopravdy nevěřila, že svoje plány zrealizuje. Stačilo jí, že o nich může mluvit s Davidem a upínat se k nim, když na ni padne splín.

Občas ji napadalo: Já se snad nikdy nerozhoupu. Ať se něco stane!

A ono se stalo. Před čtyřmi lety s babičkou a mámou zdělily na třetiny domek po bezdětné pratetě – mrňavý, zatuchlý vesnický baráček příkrčený u cesty podobně jako ty, které teď reflektory jejího auta vytahovaly ze tmy. Po vlhkých stěnách se plazilo psí víno a jabloně v sadu byly tak obrostlé lišejníkem, že skoro neplodily. S tím domem se nedalo udělat nic jiného než ho prodat, a Linda najednou měla peníze do začátku. Vzápětí objevila krásný prostor k pronájmu, podepsala smlouvu a otevřela si antikvariát. Staré knížky a časopisy ji vždycky bavily. Věřila, že se v nich vyzná.

Máma s babičkou ji přemlouvaly, ať peníze raději použije jako základ na hypotéku – copak chtějí s Davidem žít navždycky v podnájmu? Když jim Linda oznámila, co hodlá udělat, pohádaly se. Máma se začala obouvat do Davida, který jí nikdy nebyl dost dobrý, protože neměl vysokou. *To je určitě jeho nápad. Copak jsi chtěla podnikat, než jsi s ním začala chodit? Provaříš ty prachy, zkrachuješ. Mysli vlastní hlavou. Dost na tom, že tě přesvědčil, aby ses vykašlala na doktorát. Vzpamatuj se. Nenech se chlapem manipulovat.*

To tedy říkala ta pravá.

Babička se okamžitě přidala na máminu stranu. Vpálily si tehdy navzájem věci, kterých nejspíš všechny tři litovaly, jenže už byly venku a zůstaly mezi nimi jako skleněná stěna oddělující chodby na letišti. Viděly se přes ni, ale nemohly se jedna druhé dotknout, tak to aspoň Lindě připadalo.

Je to ale přece její život!

Obchod už se dostal z červených čísel, jenže Lindě začalo docházet, jak moc si podnikání idealizovala. Dřív jezdila po schůzkách a vídala takovou spoustu lidí, že si kolikrát večer ani nepamatovala, kdo jí co vyprávěl. Teď trávila dny zavřená sama v obchodě, protože si mohla dovolit jen jednu zaměstnankyni, se kterou se střídala. Sice si povídala se zákazníky, jenže vlastně pořád o tomtéž. Chyběl jí pohyb, proměnlivost, možnost zastavit se cestou jednou v téhle kavárně a jindy v tamté... Navíc už teď neměla pracovní a soukromý život – slily se v jeden. Celý den jí v telefonu pípaly online objednávky, u večere myslela na účetnictví, v noci se budila úzkostí z nízkých tržeb. David jí opakoval, ať vydrží – bude to čím dál lepší, on přece ví, o čem mluví. Lindu však mátlo, jak málo ji ten splněný sen těší. Znamená to, že ať na svém životě změní cokoli, stejně nikdy nebude úplně spokojená? Má takovou povahu? Anebo prostě jen není předurčená k podnikání?

Měly máma s babičkou pravdu?

Když v pondělí vstupovala do obchodu, už zase na ni tyhle otázky dotíraly. V kuchyňce si vypila další kafe, pak narovnala do polic včerejší přírůstky a začala balit knihy, které si lidé objednali přes internet. Při stříhání bublin-

kové fólie si uvědomila, jak je otupělá. Je to pořád totéž, den za dnem. Zařídila si sice život po svém, jenže jako by ho tím zároveň ještě víc přiškrtila a ohraničila. Tři roky neměla delší než čtyřdenní volno. Davidovi to nevadilo, ten byl svou prací posedlý. I on měl svůj obchůdek, ve kterém vykupoval a prodával design padesátých až osmdesátých let: hračky, porcelán, sklo, lampy, cedule a nej-různější retro drobnosti do domácnosti. Kdykoli odjížděl vyklízet další pozůstalost, oči mu svítily vzrušením: dnes třeba objeví poklad! On nejspíš nikdy nevyhoří, zatímco Linda si najednou byla jistá: potřebuje vypnout. Zažívat něco jiného než objíždění zatuchlých bytů, jejichž majitel zemřel a pozůstalí se teď potřebují co nejrychleji zbavit jeho knihovny. Měla by změnit prostředí. Na delší dobu. Vybavila si pocit volnosti, který ji zaplavil, když minulý týden s kamarádkami vyjely z města a kolem nich se do široka rozprostřela pole s krátkým zeleným jezečkem ozi-mu. Když chvíli musely stát v koloně, Aneta za volantem nadávala, ale Linda stáhla okýnko a vdechovala vůni su-ché trávy a hlíny. Už tehdy si uvědomila, že jí něco schází, i když o tom do hloubky nepřemýšlela.

A najednou měla jasno. Co nejdřív se vrátí do Jelení Ho-ry a zůstane tam týden nebo i déle. Přemluví Davida, aby si udělali volno; oba ho potřebují. V chalupě paní Rocho-vé už by bydlet nechtěla – ne že by věřila na duchy, ale dobrý pocit by tam teď neměla. Ve stejné vesnici se ale dá pronajmout ještě podkroví – to jim bude stačit. Okamžitě se začala těšit. Bude se procházet po krajině, kterou zná z černobílých fotek, a pozná líp místo, o kterém jí babička

s mámou vyprávěly, ale nikdy ji tam nevzaly na výlet. Proč vlastně?

Když minulý týden mámě oznámila, kam se chystá na prodloužený víkend, čekala nadšenou reakci. Místo toho se máma zatvářila zaraženě.

„Proč zrovna tam? Prosím tě, co tě to napadlo?“ zeptala se a nepatrně povytáhla obočí.

„Chci vidět, kde jste žili,“ odpověděla zlehka Linda. To je přece jasné, o co jí jde, ne? Spíš je zvláštní, že tenhle nápad nedostala dřív. „Proč jsme se tam nikdy nejely podívat?“

„Není o co stát.“

Nepatrná prodleva před odpovědí jí připadala ještě zvláštnější než mámin uskrípnutý výraz. „Copak ty nejsi zvědavá, jak to tam teď vypadá?“

„Nejspíš pořád stejně jako kdysi. Nebo ještě hůř.“ Máma přezíravě mávla rukou. „Proč bych se táhla takovou dálku, jen abych viděla pár baráků uprostřed ničeho? Je to pustina. Jak je tam hned vedle vojenský prostor, tak nemáš okolo sebe takový ten přirozený rádius. Chodíš pořád jen do jedny sousední vesnice. Vídáš furt ty samý lidi jak někde na mrňavém ostrově. Víš, jak jsem se těšila do města? A nestýskalo se mi ani vteřinu.“

„Ani po kamarádkách?“

„Žádný jsem tam neměla.“

„Fakt? Ani ve škole?“

„Víš co, u nás ve vsi nebyly holky v mém věku. Jen samí kluci. A ty přesporní spolužačky se bavily spolu. Není vůbec jednoduchý vyrůstat v takový prdeli světa.“ A pak máma začala mluvit o něčem jiném.

Linda měla z Jelení Hory úplně opačný pocit: strávila tam tři noci, a už jí zádušná atmosféra vesničky na hranici vojenského újezdu nešla z hlavy.

Čím dál víc ji taky zajímalo, proč si máma s babičkou při zmínkách o tom místě vyměňují významné pohledy a pečlivě váží slova.

Netáhne se sto padesát kilometrů daleko jen proto, aby zjistila, jak vypadala paní Rochová – i když se na ni určitě vypytlá.

Především se pokusí něco zjistit o minulosti své rodiny.

*

Projela liduprázdnou návší další vesnice. Bylo teprve půl osmé, ale už se setmělo a Linda jela sotva sedmdesátkou. Bála se, aby jí ze zarostlé krajnice neskočila pod kola srna.

Představovala si, co asi teď dělá David: možná právě přenáší z dodávky do skladu nové úlovky. Nejspíš se v nich bude přehrabovat dlouho do noci. Podezírala ho, že je nejspokojenější, když nemusí spěchat domů. Vlastně ji ani nepřekvapilo, že ji odmítl do Jelení Hory doprovodit.

„Už jsi objednala ubytování? Na *dvanáct dní*?“ užasl. „Co tam chceš tak dlouho dělat?“

„Já nevím... prostě odpočívat. Spát, číst, chodit do lesa. Co lidi dělají na dovolený v přírodě? Jsem strašně unavená, Davide. Potřebuju vypnout. Mám noční můry, tobě to připadá normální?“

„Co obchod?“

„Jana si beze mě poradí. Sehnala jsem dvě brigádnice.“

David se tvářil nesouhlasně. *Byznysu musíš dávat všechno*, opakoval jí, když začínala, jenže jí najednou připadlo, že všechno už odevzdala a dál není z čeho brát.

„Já si umím představit nanejvýš tak víkend,“ svolil neochotně. „Ale jediné ten příští. Na tenhle mám nasmlouvanou práci. Představ si, budu vyklízet stodolu, ve který nikdo nebyl od roku –“

„Tak já se zeptám mámy,“ rezignovala, i když věděla, že máma se do Jelení Hory podívat nechce a vůbec, na víkendy spolu přestaly jezdit už dávno. „Anebo vyrazím sama... vyčistím si hlavu. Budu hodně spát, vezmu si s sebou hromadu knížek... A ty se ke mně přidáš na dvě tři noci, platí?“

„Super.“ V hlase mu zazněla úleva.

Občas měla pocit, že by se bez ní docela dobře obešel... ačkoli možná mu křivdila. Vždycky když se večer vracel s plnou dodávkou a nadšeně jí ukazoval nové poklady, připadlo jí, že se na ni docela těšil.

Po několika kilometrech ji navigace navedla na ještě užší asfaltku s hlubokými příkopy po stranách. Potmě všechno vypadalo jinak, ale z cesty s kamarádkami si Linda vybavovala, že za kopečkem už se objeví první roztroušené domy Jelení Hory. Vpředu se rozblikala výstražná světla a Linda přibrzdlila před závorami. Déšť zesílil, mokrá asfalt rytmicky zalévala rudá záře. Linda vzala do ruky telefon a napsala Davidovi: *Už jsem skoro tam. Jede se dobře.*

Vzápětí po kolejích přikodrcal poloprázdný motorák. Od Davida nepřišla žádná odpověď. Najednou jí zase bylo úzko. Kam se to vleče? Babičku, dědu a mámu už si v Jelení Hoře možná ani nikdo nepamatuje. Jejich známí se mohli

odstěhovat nebo zemřít. Navíc dnes telefonovala majitelce ubytování paní Eliášové a dozvěděla se, že její podkroví nemá samostatný vchod. Nebude ji ta ženská otravovat?

Ze všech domů v Jelení Hoře se svítilo jen ve čtyřech. Ostatní zřejmě budou chalupy, kam lidé teď na podzim jezdí jen na víkendy. Lindino ubytování mělo stát stranou od vesnice na břehu potoka. Zнала ho jen z fotografií na internetu; minulý víkend se s Anetou a Petrou tím směrem nevydaly. U kapličky doleva, napsala jí do e-mailu její hostitelka. Linda raději jela skoro krokem, aby rozcestí neminula.

Máma už jí na letecké mapě ukázala, ve které chalupě vyrostla. Linda u domu přibrzdila. Okna měl tmavá a ve žlutém světle pouliční lampy bylo vidět utržený okap a místy opadanou omítku. Na předzahrádce místo dvou bříz rostly husté keře, nejspíš šeříky. Bujně roztahovaly větve do všech stran a prorůstaly starým drátěným plotem. Možná do toho domu vůbec nikdo nejezdí. Lindu to zamrzelo; doufala, že se bude moct podívat dovnitř. Ale je teprve středa. Třeba na víkend někdo dorazí.

Krokem jela dál. Stavby tu měly velké rozestupy a oddělovaly je temné, hrbolaté plochy zarostlé kopřivami a nálety – rumišť v místech, kde dřív stály další chalupy. Linda se na internetu dočetla, že ve třicátých letech bylo v Jelení Hoře pětatřicet domů. Pak ze Sudet museli odejít Češi, načež po válce byli vysídleni Němci. Spousta chalup zůstala opuštěná a lidé z okolí je rozebrali na stavební materiál. Dochovalo se jen dvanáct domů.

Kousek za návsi začala silnice stoupat do svahu. Na návrší zůstaly ušetřeny dvě staré chalupy stulené k sobě, jako by

se navzájem ochraňovaly: dům paní Rochové a Liškových. V chalupě k pronajmutí byla tma, takže dnes sousedé nemusejí číchat smrad z grilu a cpát si špunty do uší. Při tom pomýšlení se Linda pousmála. Trochu přidala plyn a vzpomínala na lehkost, s jakou s kamarádkami vířily po místnosti, na radost ze starých hitů a ozvěnu dávné bezstarostnosti...

Prudce dupla na brzdu. Právě v zamyšlení minula rozcestí s kapličkou. Do háje, jak se tady otočí? Silničku lemovaly příkopy a v nich se leskla voda. Couvat si taky netroufala. V zrcátkách viděla jen tmu. Nakonec se rozhodla jet pomalu dál, dokud nenarazí na místo, kde se bezpečně otočí, ale žádné se neobjevovalo. Silničku tu znovu křížila železniční trať. Linda zastavila. Přejezdy bez závor a výstražných světel neměla ráda a potmě jí vadily ještě víc. Už tudy projel ten motorák, který před chvílí potkala?

Připadalo jí, že vpravo se jednokolejka kousek od přejezdu prudce stáčí – není nebezpečné přejíždět trať takhle blízko zatáčky? No, snad tady vlaky jezdí pomalu. Zařadila jedničku, najela na koleje, znovu se podívala vpravo – a vtom ticho prořízlo zahoukání. Vzápětí se ve tmě objevila dvě světla. Tak blízko, že se Linda lekla, trhla sebou a noha jí sjela z plynového pedálu. Motor se zakuckal a chcípl. Do hajzlu. Vlak znovu zatroubil. Stihne před ní zabrzdit? Nebo ji smete? Příliv adrenalinu ji probral ze strnulosti, rychle otočila klíčkem a šlápla na plyn tak prudce, až motor zařval a pneumatiky zahrabaly. Vystřelila dopředu a ve zpětném zrcátku viděla, jak motorák překodrcal přes přejezd. Připadalo jí, že ji těsně minul – a že strojvedoucí ani nebrzdil, jako by ho přítomnost auta na kolejích nijak

zvlášť nepřekvapila a předpokládal, že mu stihne zmizet z cesty. Možná se to tu stává často? Vlak ještě několikrát vztekle zatroubil a pak se červená koncová světla ztratila za další zatáčkou.

Linda zastavila, nechala motor běžet a počkala, až se jí zklidní dech. Stalo se přesně to, čeho se bála. Jaká byla pravděpodobnost, že vjede na ten ztracený přejezd zrovna ve chvíli, kdy se objeví vlak? Byly reflektory lokomotivy vážně tak blízko, jak se jí ve tmě zdálo? Zpětně si nebyla jistá, co se doopravdy stalo a co si v šoku přibarvuje.

Udělala ale chybu, do háje, strašnou chybu. Neměla zpomalovat uprostřed kolejí, zvlášť když nevěděla, jak daleký má rozhled. Takový kiks se jí vůbec nepodobal. Zachovala se jako pitomá začátečnice. Představila si Davida, už je nejspíš doma, otevřel si pivo a vůbec netuší, co se jí právě stalo. Vzala do ruky telefon, aby mu zavolala, ale signál tu byl tak slabý, že to nakonec ani nezkusila. Z vesnice se snad dovolá.

Rozjela se, o kus dál se na rozšířeném místě otočila a pomalu se vracela k Jelení Hoře. Úzkost, kterou cítila po většinu cesty, teď byla ještě desetkrát silnější. Linda by nejraději projela vesnicí a namířila si to zpátky do Prahy, ale představa dlouhé cesty potmě a v dešti ji odradila.

Ubytuje se, zavolá Davidovi, dá si horkou sprchu, pustí si televizi a půjde brzo spát. Zalitovala, že si s sebou nevzala lahev vína; snad by jí z hlavy vygumovalo ty žlutobílé oči ve tmě a táhlé zahoukání vracející se ozvěnou, ze kterého jí ještě teď naskakuje husí kůže.

Babička by v příhodě s vlakem viděla zlé znamení.

Linda pověřčivá nebyla, ale když sjela z táhlého kopce k vesnici a zavřelo se nad ní loubí jasanové aleje, napadlo ji, že přece jen raději bude opatrná.

*

Lilo jako z konve a jeleni se v dešti moc neozývají, ale stejně vzal dalekohled a šel ven. Třeba přestane lejt. A jemu dnes nejde jenom o zvěř.

Pěšinka v trávě byla doširoka vyšlapaná a on si vzal holiny, ale přes kolena ho šlehaly větve keřů ztěžklé vodou. K Žofinu domu dorazil s úplně promočenými nohavice-mi. Naštvalo ho, že v podkroví je zhasnuto. Počká, i když dlouho tu asi nevydrží.

Opřel se o kmen staré jabloně v sadu ve svahu nad chalupou a stáhl si kapuci nepromokavé bundy níž do čela. Ještě že Žofie nemá psa, ten by ho prozradil. Takhle je všechno v cajku.

Když bude stát úplně tiše, třeba z lesa vyjdou laně a za nimi jelen. Nic není krásnější než troubení samce, který si hlídá stádo. Jeleni už jsou rozjetí – včera byla jasná, studená noc a oni troubili od večera až do východu slunce. Déšť je nemusí úplně umlčet, jen už to zkrátka nebude takový koncert.

A třeba se mezitím rozsvítí trojúhelníkové okno v podkroví.

Přes bublání potoka a bušení kapek do kapuce zaslechl blížící se zvuk motoru – aha, takže to ještě nějaký čas potrvá.

Projde se tedy na posed a pak se sem vrátí.

KAPITOLA 3

Ráno jela Žofie nakoupit do Prachatic a první člověk, kterého potkala, byla stará šedovlasá žena s tváří jako pergamen. Belhala se o holi po krajnici kousek před Zbytinami a nesla prázdný proutěný koš. Žofie ji neznala – asi to byla chalupářka. O to ale nešlo. Problém byl v tom, že když ráno jako prvního člověka vidíte stařenu, může vás potkat neštěstí. Žofie hned po návratu domů pozpátku překročila koště, aby se smůly zbavila, ale stejně z toho neměla dobrý pocit. Protože potkat někoho s prázdnou nádobou taky není dobré znamení. Nebyla si jistá, jestli se koš dá počítat mezi nádoby, ale i tak.

Při pohledu do zrcadla jí blesklo hlavou, od jakého věku se asi člověk počítá mezi stařeny, které nosí druhým smůlu. Bylo jí osmašedesát, a kdyby si nebarvila vlasy a nelíčila se, vypadala by ještě starší. Možná už by se po ránu měla vyhýbat zrcadlu, aby neměla smůlu každý den.

Tomu pomyšlení se pousmála a hned se cítila trochu klidnější. Vyrostla v rodině, která po generace věřila v temné síly, zlé duchy, uřknutí a špatná znamení. V dialektu jejích rodičů, rumunských Slováků, vůbec neexistoval výraz pro pověru. Když se o tom jednou s mámou pokoušela